

БРАТЯ ГРИМ
РИЦАРЯТ УЛРИХ,
ОРДИНАРЕЦ ОТ ВИРТЕНБЕРГ

Превод от немски: Цочо Бояджиев, 2009

chitanka.info

В Швабия се издига замък на име Виртенберг, навремето в него живеел граф Хартман, чийто ординарец, рицарят Улрих, преживял следното приключение: Когато един петък тръгнал на лов и през целия ден не срещнал никакъв дивеч, рицарят Улрих се объркал сред непознатите пътища на някаква пустош, из която кракът му никога не бил стъпвал. Не след дълго насреща му се появили един рицар и една дама, и двамата с благороден лик; той ги поздравил учтиво, но те мълчали и дори не му кимнали; след което той забелязал още няколко пъти благородните люде да минават край него. Улрих отстъпил настрана в елшака, когато край него минали петстотин мъже и също толкова жени, всички мълчаливи и строги, без да отвърнат на поздрава му. В края на тълпата вървяла жена без мъж, която отговорила на поздрава му: „Бог да прости!“ Рицарят Улрих се зарадвал, дето бил споменат Бог, и заразпитвал жената за шествието, какви са тези хора, които не отговарят на поздрава му. „Не се ядосвайте, рекла жената, ние не поздравяваме, понеже сме мъртви.“ „Но как тогава устните Ви са свежи и алени?“ „Това е само привидно; плътта ми е мъртва от цели тридесет години и е вече изтляла, ала душата още търпи мъки.“ „Чудно ми е, защо сте сама, пък всяка друга жена, както видях, е придружена от рицар?“ „Рицарят, когото ще имам, още не е умрял, пък и охотно бих продължила да крача сама, стига той да се покае и изкупи греховете си.“ „Как се казва той?“ „Рицарят от Шенкенбург.“ „Познавам го, той е кръстник на едно от децата ми; с удоволствие ще му съобщя какво ми се е случило; само че как ще повярва, че то е истина?“ „За да се увери, кажете му следното: Мъжът ми замина и аз го пуснах в дома си, той ме целуна в устата; след това ме позна, свали едно златно пръстенче от ръката си и ми го подари; да би сторил Бог така, че очите ми никога да не го биха видели!“ „Нищо ли не може да спаси душата Ви, молитви или поклонничества?“ „Езиците на всички свещеници, които четат и пеят, не могат да ми помогнат, защото преди смъртта си не се изповядах и не се покаях; страхувах се да се изповядам; защото ако дори най-малкият слух за блудството ми стигнеше до ушите на порядъчния ми мъж, това би ми струвало живота.“

Додето жената разказвала тъжната си история, рицарят Улрих я гледал; тялото ѝ не издавало нечестивостта на душата ѝ, ами тя изглеждала красива и богато наконтена. Улрих поискал да последва

заедно с нея народа до обиталището му; и тъй като жената не успяла да го отклони от това му намерение, тя само му препоръчала да не се докосва до ястията, които ще му бъдат поднесени, и дори да не ги поглежда, колкото и невъзпитано да изглежда това. Те яздели заедно през леса, додето цялата тълпа се озовала пред красив замък, където жените били свалени на земята, а рицарите оставили конете и смъкнали шпорите си. Сетне по двама, рицар и дама, наседали на зелената трева; понеже нямало столове; онази нещастна жена седяла съвсем сама накрая и никой не ѝ обръщал внимание. Били принесени златни съдини, дивеч и риба, най-изисканите ястия, които могат да бъдат измислени, бели пити и хлябове; виночерпци обикаляли и пълнели чашите с изстудени вина. Въпросните благоуханни ястия били поднесени и пред рицаря Улрих, но той бил достатъчно благоразумен да не се докосне до тях. Сетне обаче седнал до жените, разсеял се и посегнал към масата за една печена риба; тогава мигом сякаш пъклен огън изгорил четири от пръстите му, така че той извикал високо. Нито вода, нито вино успявали да угасят пожара; седящата до него жена видяла окачения на хълбока му нож, грабнала го бързо, изрязала кръст върху ръката му и отново пъкнала ножа в канията. Когато кръвта бликнала от ръката му, тя изгасила огъня и рицарят Улрих се отървал със загубата на пръстите си. Жената рекла: „Сега ще бъде обявен турнир, за който ще Ви предложат благороден кон и обкован със злато щит; пазете се от тях.“ Не след дълго пред рицаря се изправил слуга с жребеца и щита, и ако той го бе яхнал, би яздил без отдих и край. След турнира се разнесли сладостни звуци и започнал танцът; страдащата жена отново предпазила рицаря от това. Тя обаче трябвало да се изправи и да застане сред танцуващите; когато рицарят Улрих я видял, той забравил всичко и ѝ подал ръката си. Щом я докоснал, тутакси рухнал като мъртъв; тя бързо го отнесла встрани до един синор, изровила билка и я пъкнала в устата му, от което той оживял. Тогава жената продумала: „Настъпва денят и щом изкукурига петелът, ние всички трябва да си тръгнем оттук.“ Улрих отговорил: „Нима е нощ? Стори ми се, че през цялото време беше ясен ден.“ Тя рекла: „Това е измамно; ще намерите горска пътека, която със сигурност ще Ви изведе от пустошта.“ За бедната жена бил доведен едър кон, горящ като жива жаравя; когато го яхнала, тя дръпнала ръкава си и рицарят видял огънят да избликва от оголената ѝ ръка, както пламъците

обгръщат горящата къща. Той я благословил за сбогом и по посочената пътека успял да се прибере у дома си във Виртенберг, показал на графа изгорената си ръка и се отправил към замъка на кръстника. Разказал му онова, което му съобщила любовницата му, като за достоверността му показал пръстенчето и изгорените си пръсти. При тази новина рицарят от Щауфенберг се въоръжил заедно с рицаря Улрих, прекосили морето и започнали да нанасят, за утеха на немския дом, много вреди на некръстените езичници, додето жената била освободена от мъките си.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.